

Maja Vidmar

Pesmi

Pesemokamenčkihnavrvici

Kamenčki z luknjico, z dvema,
trofeje oblike s peščene obale,
kot metulji po lovu na metulje,
pa vendar kot kamni, ki ne bežijo,
le obrnejo stran in svetlobo,
mokra lice, skrito barvo, senco
v kotičku praznine pod sabo
in še en kamenček, malo oglat.

Pesemooknu

Vzidano je malo postrani
in preveliko za ta zid.
Šipi ne bosta nikoli več čisti,
rjave barve pa je toliko,
da ga ni mogoče zapreti.
Majhna kljuka ne dviguje
železne prečke, zato je na polici
izpraskan svetel polkrog.
Če se ti košček oluščene barve
zarije pod noht, se dolgo gnoji.
Plavo, prej je bilo svetlo plavo.

Pesemonaročilu

Ko sem odhajala, si mi naročil,
naj ti napišem pesem.
Kot da naročaš pri krojaču,
česar dandanes ne potrebuje nihče.
Kot da naročaš vezenino pri dami,
zaprti za nekim drugim časom.
Kot da sploh ne naročaš,
ampak mi nekaj poklanjaš.

Pesemozadrgi

je pesem o meni,
ki šivam železno zadrgo
na stare kavbojke,
o dveh svetlih iglah,
ki sta se zlomili,
in o šivalnem stroju,
ki ima dušo,
a ne bo prišel v nebesa,
ker me namerno zajebava.

Osebakihodipovrvil

Ista vrv,
razpletена iz
prašnih makramejev
moje glave,
zrahljana z
mojih rok,
odvita od vratu,
ista tanka vrv
lebdi v vetru
od tu do kdovekam,
nevidna, če
se v soncu ne
zasveti njen
profil.

Osebahodipovrviii

V moji družini
ni vrvohodcev,
še o norcih
niso govorili,
le tu pa tam
je bil kdo,
ki je šel in
vse prizadel.
Vsako jutro
stopam na
nevidno vrv
– tri korake tja
in potem nazaj
s cekarji iz
trgovine v rokah.

OsebakihodipovrviIII

Nobenega dokaza ni,
da gre za smrtonosno
početje, a tudi nikogar,
ki bi se vrnil od tam.
Nobeno znanje zares
ne pomaga, čeprav
brez slabih izkušenj
nihče ni stopil na vrh.
Noben pogum ne zdrži
tako dolgo, a po liniji
največjega strahu ne
morem preživeti.
Morda ne umrem,
sem pa mrtva.

Vmesničās

Z vsem, česar ni, samo
s tem, se meri svoboda.
To je treba polno doživeti,
ta vmesni čas, ko ni več
postelje, ne baldahinov,
doba vodnarja pa tudi
še ni prav prišla.
Tu se je treba ustaviti,
vdihniti vmesni zrak
in ne drveti v to, kar bo.
Dokler imam otroke, se
ne pogovarjam o svobodi.
To je moj čas, ta čas
med obema vojnama,
in nobena katastrofa,
noben konec sveta,
nobeno vnebovzetje
me ne zanima.
Moja edina priložnost
je čas šotorov na dvorišču,
vode v kanglah in trkanja
od vrat do vrat.